

Violetta Samborska-Zaręba

Doktorat Honorowy Dolnośląskiej Szkoly Wyższej dla Prof. Zbigniewa Kwiecińskiego

Rocznik Bezpieczeństwa Międzynarodowego 6, 276-277

2011/2012

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

Doktorat Honorowy Dolnośląskiej Szkoły Wyższej dla Prof. Zbigniewa Kwiecińskiego

Dolnośląska Szkoła Wyższa, korzystając z uprawnień uczelni akademickiej przyznała swój pierwszy doktorat *honoris causa*. Ten zaszczytny tytuł, 8 grudnia 2011 roku, otrzymał Profesor Zbigniew Kwieciński.

Prof. Zbigniew Kwieciński uznawany jest za najwybitniejszego polskiego socjologa edukacji i lidera tzw. toruńskiej szkoły socjologii wychowania i młodzieży. Autor i pierwszy kierownik długoletnich studiów nad rozwojem młodzieży i edukacji w sytuacji zmiany społecznej. (Demaskowanie nierówności szans edukacyjnych dzieci i młodzieży z terenów wiejskich i małomiasteczkowych, pochodzących z mniej wykształconych środowisk rodzinnych, stanowi jeden z głównych nurtów w dorobku publikacyjnym Profesora w latach 80/90.)

Jako przykłady wagi odegranej przez Niego roli służą najlepiej takie fakty z jego biografii, jak kilkakrotne próby władz PRL pozbawienia Go pracy, z represjami za obronę profesora Leszka Nowaka włącznie, i miejsce eksperta przy „okrągłym stole. [...] Jego zaangażowanie w budowanie nowoczesnego, otwartego na to, co dzieje się we współczesnej nauce społecznej, środowiska, było wolne od takich aspektów, jak: uprzednia przynależność (nie tylko paradygmatyczna) współpracowników czy zgodność podejmowanych przez nich badań ze sposobem uprawiania pedagogiki czy socjologii wychowania wykreowanym w Jego szkole. Każdy pomysł – na artykuł, na książkę, był życzliwie dyskutowany i wnet zyskiwał wsparcie «realizacyjne» w postaci dofinansowania studiów naukowych (także za granicą), udostępnienia lektur oraz forum debaty¹ – napisała w opinii w sprawie nadania prof. Z. Kwiecińskiemu doktoratu honoris causa DSW prof. Dorota Gołębiak.

Prof. Kwieciński to inicjator sześciu ogólnopolskich zjazdów pedagogicznych, współzałożyciel Polskiego Towarzystwa Pedagogicznego. Pomysłodawca i współredaktor, mającego już kilka wydań dwutomowego podręcznika akademickiego Pedagogika (PWN). Dwukrotnie nagrodzono Go Nagrodą I Wydziału PAN za najlepszą książkę roku w pedagogice. W 2003 r. uzyskał nagrodę premiera za wybitne osiągnięcia naukowe – za wydany w 2002 roku tryptyk: *Wykluczanie; Bezbronni; Nieuniknione*. Jest członkiem korespondentem Polskiej Akademii Nauk. Był również wieloletnim Członkiem Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów Naukowych. Profesor Kwieciński jest redaktorem naczelnym „Forum Oświatowego”, wydawanego przez Polskie Towarzystwo Pedagogiczne i Wydawnictwo Naukowe DSW. Autor: 27 książek, współautor 6, 4 redagowanych i współredagowanych, ponad 350 artykułów. Wiele z tych pozycji przeszło do kanonu lektur szeroko rozumianej humanistyki. „Książki profesora Kwiecińskiego są fundamentalne dla zrozumienia współczesnych funkcji szkoły i edukacji. Stanowią źródło wiedzy i inspiracji wyznaczają kolejne przełomy

¹ Zbigniew Kwieciński, Doktor Honoris Causa Dolnośląskiej Szkoły Wyższej, Publikacja przygotowana na uroczystość nadania tytułu DHC DSW prof. Z. Kwiecińskiemu, Wydawnictwo Naukowe DSW, Wrocław 2011, s. 44.

w myśleniu o społecznych funkcjach szkoły i edukacji. Są to książki, które stały się częścią polskiej akademickiej historii, częścią kultury umysłowej naszych czasów, a także zmieniły sposób postrzegania teorii i praktyki edukacyjnej”².

Tytuł doktora *honoris causa* otrzymał także na Uniwersytecie Opolskim w 2004 r. i Uniwersytecie Kazimierza Wielkiego – 2007 r.

Senat Dolnośląskiej Szkoły Wyższej przyznał tytuł doktora *honoris causa* prof. Kwiecińskiemu za: „wybitne osiągnięcia naukowe w pedagogice i socjologii oświaty, znaczący w skali kraju wkład w rozwój kadry naukowej oraz tworzenie środowisk akademickich i zaangażowane uczestnictwo w debacie publicznej dotyczącej żywotnych problemów oświaty”.

Violetta SAMBORSKA

² Ibidem, s. 39.